

předpisu druhého odstavce §: 7 zákona o podmíněném odsouzení do první stolice.

Čís. 1116.

Zločin dle §u 128 tr. zák. předpokládá bezprávné použití těla osoby druhého pohlaví k ukojení pudu pohlavního.

(Rozh. ze dne 15. února 1923, Kr I 231/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 30. prosince 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem, zprzněním dle §u 128 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným pouze přestupkem dle §u 516 tr. zák.

D ů v o d y:

Přisvědčiti jest v podstatě stížnosti, pokud, dovolávajíc se §u 281 čís. 10 tr. ř., dovozuje, že zjištěný skutek nezakládá skutkové podstaty zločinu dle §u 128, nýbrž toliko přestupku dle §u 516 tr. zák. Zločin dle §u 128 předpokládá pohlavní zneužití, jež záležitosti musí v bezprávném použití těla osoby druhého pohlaví k ukojení pudu pohlavního. Takové jednání nelze spatřovati ve zjištěném plácání děvčeti po zádech a stehnech, převalení na lavici a na zemi, poněvadž, byť i vytrysklo z podrážděného pudu pohlavního, samo o sobě nevykazuje ještě, nechávajíc pohlavní neporušenost druhé osoby objektivně netknutou, rázu pohlavního zneužití těla jejího. Ve spojení se zjištěným necudným výrokem a obnažením údu jest však zmíněné jednání hrubým porušením mravopoctnosti, jehož způsobilost vzbuditi veřejné pohoršení dána jest tím, že spácháno bylo vůči nedospělému děvčeti za okolností, kde pachatel nemohl si býti přes svůj mdlý rozum nepovědom, že dojde ve známost širších kruhů. Bylo proto při správném použití zákona uznati obžalovaného vinným toliko přestupkem dle §u 516 tr. zák. a jest odsouzení jeho pro zločin dle §u 281 čís. 10 tr. zák. zmatečným.

Čís. 1117.

Zločin veřejného násilí dle §u 81 tr. zák. Násilným vztažením ruky jest každé jednání, jímž úřední osoba byla přinucena, by buď vynaložením vlastní síly přemohla odpor, zabraňující provedení úředního výkonu neb od výkonu upustila. Průvodčí vlaku jest úřední osobou, jde-li o zjištění totožnosti osoby, jež neposlechla jeho poukazů.

(Rozh. ze dne 15. února 1923, Kr II 89/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. prosince 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 81 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se zmatků dle Šu 281 čís. 9 b) a 10 tr. ř. — správně pouze čís. 9 a) tr. ř., ježto se domáhá úplného sprostění z obžaloby a nedovozuje, že skutek obžalovaného opodstatňuje skutkovou podstatu jiného soudně trestného činu, než v něm byl soudem nalézacím shledán. Stížnost jest bezdůvodna. Dovolávajíc se pouze zmatků hmotněprávních, může dle Šu 288 čís. 3 tr. ř. pro soud zrušovací přijíti jen potud v úvahu, pokud vychází ve svých vývodech ze skutkového stavu, zjištěného rozsudkem. Nesprávným jest tvrzení stížnosti, že průvodčí vlaku neměl vůbec práva, obžalovaného zadržeti, ani příčiny zjišťovati jeho totožnosti, protože není předpisů, jež by cestujícího zavazovaly, aby seděl právě na svém místě, jak průvodčí na stěžovateli žádal, a že, čině to, vybočil z mezí svého oprávnění, nekonaje úředního výkonu. Dle Šu 93 provozního řádu železničního jest obecenstvo, užívající železnic, vůbec povinno, uposlechnouti služebních příkazů službu konajících železničních zřízenců. Průvodčí vlaku vyzval cestující, stojící na plošině vozu, by si sedli do vozu, kde bylo dosti místa, obžalovaný sice na to vstoupil do vozu, zůstal však státi u samého vchodu, avšak neuposlechl opětovného vyzvání zřízencova, by se posadil, prohlásiv, že si nesedne. Pro neuposlechnutí to měl průvodčí nepochybně právo, by totožnost obžalovaného zjistil a, když tento tomu vytržením legitimace zabránil, měl právo zadržeti ho. Ostatně bylo na stěžovateli, mínil-li, že tu nebylo věcného podkladu pro zakročení průvodčího, by si naň stěžoval, násilně však jeho služebním nařízením vzepříti se nesměl. Jen mimochodem budiž poukázáno na § 19 dopravního řádu ze dne 13. května 1921, čís. 203 sb. z. a n., dle něhož zřízenci jsou oprávněni vykáhati cestujícím místa. Tvrdí-li stížnost, že vzepření se obžalovaného, záležející v tom, že průvodčímu, zapisujícimu si jeho jméno, legitimaci tak prudce z ruky vytrhl, že se roztrhla, že pak před příjezdem do B. na prohlášení průvodčího, že musí jeti až do S., kde bude dodán četnictvu za účelem zjištění totožnosti, uchopil průvodčího oběma rukama v nadloktí, odstrčil ho od sebe a namířil naň rukou, jakoby ho chtěl uhoditi, při příjezdu do B. pak ho od sebe odstrčil a z vlaku se slovy »přijde čas, kdy my dva se sejdem«, — vyskočil, není násilným vztažením ruky, při čemž ovšem pokus odchylně vyličiti počínání obžalovaného a jeho pohnutky musí zůstatí nepovšimnut, — přehlíží zmateční stížnost, že s hlediska Šu 81 tr. zák. nevyžaduje se ani přemožení úřední osoby, nýbrž stačí pouhá vis compulsiva, a že netřeba, by právě na úřední orgán ruka byla vložena, nýbrž stačí, byla-li na zmaření konkrétního úředního výkonu vynaložena síla, čelící proti osobě veřejného orgánu a nutící ho, by vynaložením vlastní síly odpor přemohl, chtěl-li by úřední výkon provéstí. Hlediskům těmto vyhovuje jednak násilné vytržení legitimace, z rukou průvodčího, jímž mělo zjištění jména býti znemožněno, byť i snad, což nezjištěno, i zbytek legitimace v rukou průvodčího zůstavší, byl mu ku zjištění totožnosti postačil, jednak další přímé vztažení ruky na průvodčího, jímž obžalovaný své vystoupení v B. proti vůli úředního orgánu prosadil. Jednal-li

průvodčí vlaku v mezích svého formálního oprávnění a odepřel-li dáti soud nalézací víry tvrzení obžalovaného, že se musel průvodčího dotknouti, byv ze zadu vystupujícími lidmi tlačén, odpadá vůbec podklad pro uplatňování zmatku §u 281 čís. 9 b) tr. zák. z důvodu §u 2 g) tr. zák.

Čís. 1118.

Přečin dle §u 303 tr. zák.

V přednesu posměšného kupletu o Janu Nepomuckém jest spatřovati zlehčování a sesměšňování učení církve katolické. Lhostejno, zda kuplet byl již jinde bez závady přednesen.

Jest zlehčováním a sesměšňováním zřízení a obyčejů církve katolické, byl-li přednášeč kupletu oděn v úbor katolického kněze a měl na krku napodobený růženec a papírový kříž.

(Rozh. ze dne 16. února 1923, Kr I 1398/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. listopadu 1921, jímž byl obžalovaný dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin urážky církve dle §u 303 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první instance, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Napadený rozsudek zjistil, že obžalovaný dne 8. prosince 1920 v L. při pořádání mikulášské zábavy organizací národních socialistů veřejně a před více lidmi přednášel kuplet o Sv. Janu z Nepomuku, jsa při tom oblečen v úboru katolického kněze a maje na krku růženec, zhotovený z kaštanů, a papírový kříž, a že na konec ještě připojil větu »to je evangelium Sv. Kryšpína, které se čte na den Sv. Mikuláše«. V tomto jednání shledal nalézací soud po stránce objektivní a to jak v obsahu předneseného kupletu o Sv. Janu z Nepomuku, tak v napodobení úboru katolického kněze, napodobení růžence a kříže a ve slovech »to je evangelium Sv. Kryšpína, které se čte na den Sv. Mikuláše« skutkovou povahu přečinu dle §u 303 tr. zák., totiž zlehčování a posmívání se učení církve katolické. Naproti tomu vyloučil soud subjektivní zavinění obžalovaného, poněvadž prý byl v omylu, dle §u 2 písm. e) tr. zák. trestnost vylučujícím. Viděl a slyšel prý onen kuplet v roce 1920 v Praze přednášeti bezzávadně a již dříve prý byl bezzávadně přednášen; domníval prý se proto, že jest dovoleno, onen kuplet přednášeti, a to i v napodobeném úboru katolického kněze; reprodukoval prý také kuplet toliko tak, jak jej dávati viděl a slyšel, aniž by měl v úmyslu posmívati se nebo zlehčovati učení církve katolické. Zmateční stížnosti státního zastupitelství, brojící proti tomuto sprostňujícímu výroku důvodem zmatečnosti čís. 9 a), b) §u 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Především dlužno odpověděti na vývody obžalovaného, popírající skutkovou podstatu jednání obža-